

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Andrey Borovičkové, Ph.D. a JUDr. Renaty Hertlové v právní věci

žalobkyně: **LIQUIDATORS v.o.s.**, IČO 24817465
sídlem Slezská 2033/11, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Glazunovem
sídlem Řehořova 927/43, 130 00 Praha 3 - Žižkov

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 5 993 963,06 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 37 C 9/2018 - 766 ze dne 16.listopadu 2023

takto

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

- 1) Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni 3 596 377,84 Kč s příslušenstvím, ohledně 2 397 585,22 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl, že žádný

z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně se na žalované domáhala zaplacení 7 762 949,16 Kč z titulu náhrady škody ve formě ušlého zisku, jež jí měla vzniknout nesprávným úředním postupem předsedkyně Krajského soudu v Ostravě, která v rozporu s § 25 odst. 5 zák. č.182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) v období od 5. 5. 2014 do 24. 7. 2015 neustanovila žalobkyni insolvenční správkyň v 79 insolvenčních řízeních. Dlužná částka představovala součet ušlého zisku, spočívajícího v odměně, včetně náhrady za daň z přidané hodnoty, a paušální náhradě výdajů, jež by byly žalobkyni při ustanovení insolvenční správkyňi přiznány v jednotlivých řízeních. Žalovaná v obraně proti nároku uvedla, že opatření předsedkyně Krajského soudu v Ostravě nebyla v převážné části pro nezákonnost zrušena, v části řízení, ve kterých nebyla žalobkyně první v pořadí k ustanovení insolvenční správkyňi, nemohl žalobkyni zisk ujít, tvrzení o vzniku a výši škody jsou neurčitá a je třeba odečíst náklady, které by žalobkyni vznikly v souvislosti s jejími příjmy, vznesla rovněž námitku promlčení.

- 2) Soud I. stupně rozsudkem ze dne 17. května 2019, č.j. 37 C 9/2018-427 uznal žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni 493 772,40 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 493 772,40 Kč od 6. 11. 2017 do zaplacení, žalobu ohledně 7 269 176,76 Kč s příslušenstvím zamítl a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 3 432 Kč. K odvolání obou účastnic Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 21. května 2020 č.j. 20 Co 15/2020-515 rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a v zamítavém výroku o věci samé ohledně částky 7 098 962,88 Kč s příslušenstvím potvrdil, v zamítavém výroku o věci samé jej změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni 170 213,88 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 6.11.2017 do zaplacení a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 4 227,90 Kč. Na základě dovolání účastníků Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29.9.2022 č.j. 29 Cdo 3321/2020-507 zrušil rozsudek odvolacího soudu v rozsahu 5 314 296,51 Kč s příslušenstvím (vyjma potvrzení zamítavého rozhodnutí o částkách 474 979,56 Kč a 1 973 673,09 Kč). Ztotožnil se se závěry soudů obou stupňů, že žalobkyni nenáleží z titulu ušlého zisku paušální částka náhrady hotových výdajů ani částka, odpovídající dani z přidané hodnoty, a se zamítnutím žaloby stran ušlého zisku z dosud neskončených insolvenčních řízení s dovětkem „pro tentokrát“ (částka 1 973 673,09 Kč). Odvolacímu soudu vytkl, že nepřihlédl ke změně žaloby ze dne 14.5.2020, přisvědčil žalobkyni prosazované vysvětlovací povinnosti žalované ohledně insolvenčních řízení, v nichž měla být žalobkyně „přeskočena“, a žalované přisvědčil v námitce, že náklady, potřebnými na dosažení odměny insolvenčního správce, nejsou jen hotové výdaje kryté paušální částkou, ale i výdaje, u nichž lze předpokládat, že si je bude správce hradit ze své odměny (jako např. nájemné z nebytových prostor, v nichž má sídlo, nebo mzdy zaměstnanců). Odvolací soud poté usnesením ze dne 14.12.2022 č.j. 20 Co 15/2020- 595 v uvedeném rozsahu rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soudu I. stupně uložil, aby žalobkyni poučil podle § 118a odst. 1 a 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o.s.ř.) o nutnosti vyčíslit a prokázat výši průběžných fixních i proměnlivých výdajů na svou činnost, připadající na jednotlivé případy, přičemž žalobkyně nejprve postaví najisto, jaké souhrnné částky se aktuálně domáhá a na základě jakých dílčích nároků. Žalované měl soud I. stupně uložit, aby ve smyslu žádosti žalobkyně na ústním jednání dne 25.10.2018 předložila soudu seznam všech insolvenčních řízení, u nichž by byla žalobkyně ustavena do funkce, kdyby předsedkyně Krajského soudu v Ostravě postupovala správně.
- 3) Ve vyjádření ze dne 31. 7. 2023 žalobkyně uvedla, že není důvod cokoli odečítat od ušlé odměny, protože ušetřené (nevynaložené) náklady jsou kryty paušální náhradou hotových výdajů. V období nezákonné praxe Krajského soudu v Ostravě v letech 2014 a 2015 bylo na náklady provozovny vynaloženo 87 000 Kč, žalobkyně byla nezákonně přeskočena v 76 řízeních a tedy náklad na jedno řízení činí 1 145 Kč. V návaznosti na změnu žaloby a částečné zpětvzetí žalobkyně ze dne 2. 6. 2023 soud I. stupně řízení ohledně 936 927,63 Kč s příslušenstvím částečně zastavil a připustil změnu žaloby tak, že v dalším řízení jednal o částce 5 993 963,06 Kč s příslušenstvím, představující ušlý zisk, vzniklý neustanovením žalobkyně do funkce insolvenční správkyňe ve věcech, popsanych

v tabulce v odstavci 11. rozsudku. Doplněním dokazování učinil soud I. stupně skutková zjištění, popsaná v odstavcích 13. až 28. rozsudku, a uzavřel, že předsedkyně Krajského soudu v Ostravě ustanovila v období od 5. 5. 2014 do 24. 7. 2015 v insolvenčním řízení insolvenčním správcem osobu od žalobkyně odlišnou v rozporu s § 25 odst. 5 insolvenčního zákona v celkem 80 insolvenčních řízeních (72 oddluženích a 8 konkursech). Žalobkyně měla v rozhodné době zřízeny 3 provozovny v obvodu Krajského soudu v Ostravě, postupně docházelo k nárůstu počtu jí vyřizovaných insolvenčních řízení v řádech stovek insolvenčních řízení, což řešila přijímáním dalších zaměstnanců na administrativní pozice a spolupracovala s advokáty, kterým neúčtovala nájemné za užívání prostor pro výkon advokacie v ulici Slezská. Žalobkyně uplatnila svůj nárok u žalované ve smyslu § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním (náhradový zákon) dne 5. 5. 2017.

- 4) Na tomto skutkovém základě soud I. stupně s odkazem na §§ 1, 2, 5, 13 a 32 odst. 1 náhradového zákona a judikaturu Nejvyššího soudu konstatoval, že nárok není promlčen, neboť žalobkyně se o vzniku škody mohla nejdříve dozvědět na základě dopisu Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2016 a žalobu podala necelé 2 roky po jeho doručení. O základu nároku není sporu, existenci odpovědnostního titulu (nesprávný úřední postup spočívající v přeskočení žalobkyně při ustanovení insolvenčního správce předsedkyní Krajského soudu v Ostravě v insolvenčních řízeních v období od 5. 5. 2014 do 24. 7. 2015) potvrdil závazně odvolací i dovolací soud. Příčinná souvislost mezi odpovědnostním titulem a vznikem škody je dána, žalobkyně byla v rozhodné době přeskočena v celkem 80 insolvenčních řízeních, čímž jí ušel zisk z odměny insolvenčního správce. Z doplnění dokazování vyplynulo, že nelze určit konkrétní insolvenční řízení, ve kterých by byla žalobkyně ustanovena insolvenční správkyní, pokud by nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu. Soud I. stupně proto aplikoval § 136 o. s. ř. se závěrem, že žalobkyní tvrzená insolvenční řízení (konkrétně 79) představují dostatečně reprezentativní vzorek, na základě kterého si lze utvořit kvalifikovanou kvantitativní představu o ušlém zisku žalobkyně, neboť z něj lze dovodit průměrnou odměnu přiznávanou v rozhodné době insolvenčnímu správci. V rámci těchto 79 insolvenčních řízení insolvenčním správcům přiznaná odměna v celkové výši 5 993 963,06 Kč proto představuje pravděpodobnou výši ušlé odměny ušlé žalobkyni.
- 5) S odkazem na závěry dovolacího soudu nepřisvědčil soud I. stupně žalobkyni, že by jí již žádné další náklady (krom těch krytých paušální náhradou hotových výdajů) s dosažením zisku nevznikly. Poukázal na to, že z provedeného dokazování vyplynula existence nákladů žalobkyně na nájemné a podnájemné, jež by měl ve smyslu závěrů dovolacího soudu hradit insolvenční správce ze své odměny. Bylo také prokázáno, že od roku 2014 došlo k navýšení insolvenční agendy žalobkyně v řádu stovek věcí, což žalobkyně řešila navýšením počtu zaměstnanců, jakož i výpomocí ze strany spolupracujících advokátů. Další navýšení v řádu desítek insolvenčních řízení by také nebylo možno řešit pouze stávajícími personálními kapacitami a žalobkyně by byla nucena přijmout další zaměstnance, neboť její úvaha, že by toto navýšení bylo lze řešit stávajícími personálními kapacitami, není racionální. Soud I. stupně přistoupil ke krácení uvedené částky ušlého zisku o 40 % za analogického použití § 7 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu při úvaze, že paušální výdaje tímto ustanovením stanovené (byť se týká fyzických osob) představují typickou výši výdajů, spojenou s podnikáním. K tomu soud I. stupně poukázal na obdobné řešení otázky výdajů ve srovnatelných případech (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.10.2022 č.j. 35 Co 236/2022-107, ze dne 28. 6. 2023, č.j. 28 Co 96/2023-476). S tímto odůvodněním soud I. stupně žalobě do výše 3 596 377,84 Kč s úrokem z prodlení vyhověl a ohledně 2 397 585,22 Kč s příslušenstvím ji zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. s odůvodněním, že účastníci řízení byli úspěšní téměř stejnou měrou.
- 6) Proti zamítavému výroku rozsudku a jeho výroku o náhradě nákladů řízení podala žalobkyně včasné odvolání. Nerozporovala použití § 136 o.s.ř., nesouhlasila však s úvahou soudu ohledně jejích fixních nákladů a s poukazem na to, že tyto náklady (nájemné, vybavení kanceláře, softwarové vybavení, mzdy zaměstnanců) nejsou závislé na objemu produkce, dovozovala, že by se případným přidělením dalších

insolvenčních řízení nenavýšily. Fixními náklady, souvisejícími s inkriminovanými insolvenčními řízeními, by mohly být jen náklady na nájemné provozoven v Novém Jičíně, Olomouci a Ostravě, na něž bylo v letech 2014 a 2015 vynaloženo celkem 87 000 Kč a náklad přepočtený na jedno ze 79 řízení tak činí 1 145 Kč. Žalobkyně nicméně kategoricky nesouhlasí s tím, aby se tento náklad vůbec zohledňoval při výpočtu ušlého zisku. Variabilní náklady žalobkyně jsou relativně nízké, zahrnují zásadně jen náklady na cestu na soudní jednání a na poštovní zásilky a byly by žalobkyni v plné výši refundovány paušální náhradou výdajů. Navýšení agendy o další případy by si nevyžádalo navýšení počtu zaměstnanců nebo spolupracujících osob, v letech 2014-2017 obstarávali její insolvenční agendu, čítající přes 1000 věcí, její dva společníci, tři až čtyři administrativní pracovníce a jedna studentka, celkem 6 až 7 pracovníků. Žalobkyně dovozovala, že výši svých nákladů prokázala doloženými (pod)nájemními smlouvami a výpověďmi svých společníků a zaměstnanců a závěry soudu I. stupně stran jejich nákladů označila ze nepřezkoumatelné s přesvědčením, že ponížení nároku o 40% je v nepoměru k jím prokázané částce. Soud I. stupně nezohlednil skutečnost, že žalobkyně tyto náklady již jednou reálně vynaložila (zaplatila) a tudíž je nyní musí vynakládat opětovně. Dovožovala, že její nárok je dán v plné výši a proto má nárok na plnou náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o.s.ř., případně při aplikaci § 136 o.s.ř. podle § 142 odst. 3 o.s.ř. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně změnil tak, že žalobě i v tomto rozsahu vyhoví a žalobkyni přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Žalovaná navrhla potvrzení zamítavého a nákladového výroku rozsudku soudu I. stupně jako věcně správných.

- 7) Z obsahu odvolání žalobkyně se podávají odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Odvolací soud proto přezkoumal v odvoláním napadeném rozsahu rozsudek soudu I. stupně i řízení, jež jeho rozhodnutí předcházelo, v intencích § 212 a § 212a o.s.ř. a odvolání shledal nedůvodným. Výhrady odvolatelky pomíjejí ve věci vyjádřený právní názor dovolacího soudu, jímž je soud I. stupně i soud odvolací podle § 243g odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 226 odst.1 o.s.ř. vázán. V rozsudku sp. zn. 29 Cdo 3321/2020 Nejvyšší soud k otázce, jež je předmětem odvolacího řízení, zdůraznil, že náhrada ušlého zisku se určuje jako rozdíl mezi předpokládaným příjmem, jenž by poškozený získal, nebýt nesprávného úředního postupu, a náklady, které bylo třeba na jeho dosažení vynaložit. Uvedl dále, že náklady potřebnými na dosažení odměny insolvenčního správce nejsou jen hotové výdaje kryté paušální částkou, nýbrž i výdaje, o nichž se předpokládá, že si je bude insolvenční správce hradit z odměny. Mezi náklady (výdaje), které si má správce hradit ze své odměny se řadí se nájemné nebo podnájemné, jež platí za pronájem nebo podnájem nebytových prostor, v nichž má sídlo a stejně tak lze mít za obvyklý (na vrub odměny účtovaný), např. náklad na mzdy zaměstnanců insolvenčního správce (má-li je) s jejichž činnostmi insolvenční zákon též počítá (srovnej například § 23, § 40 odst. 2 a 5 insolvenčního zákona). Nejvyšší soud konstatoval, že představa, že insolvenční správce dosáhne odměny bez jakýchkoliv nákladů potřebných na její dosažení - resp. jen s náklady ve výši paušální částkou stanovené náhrady hotových výdajů se vzpírá elementární logice (odporuje obvyklé lidské zkušenosti).
- 8) Tvzení žalobkyně, že by jí žádné další náklady nevznikly, je nereálné zejména proto, že s výkonem funkce insolvenčního správce je spojena řada úkonů s vysokou časovou náročností. To plyne z povahy činností, které insolvenční správce vykonává, zahrnujících návrh na způsob řešení úpadku dlužníka, zajištění přehledu o pohledávkách věřitelů vůči dlužníkovi a o dlužníkovu majetku, sestavení a vedení seznamu přihlášených pohledávek, přezkoumání přihlášených pohledávek dle přiložených dokladů, jejich uznání či popření, vypracování zprávy o přezkumu přihlášených pohledávek, písemné vyrozumění účastníků insolvenčního řízení, vyvinutí veškerého úsilí, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře, vypracování zprávy pro soud, zejména zprávy o oddlužení, vypracování zprávy o jeho činnosti, respektive zprávy o majetkové situaci dlužníka, správu majetku sloužícího k zajištění, jednání s věřiteli i dlužníky, účast u přezkumných jednání. Odměna insolvenčního správce má vazbu na výši vymožené částky, neboť správce spravuje vyšší podstatu a vypořádává více pohledávek, což zvyšuje počet činností, které v řízení vykoná. Více řízení, jichž se insolvenční správce účastní, je spojeno s větším množstvím pohledávek, které

správce vymáhá a více věřiteli, s nimiž musí komunikovat. Počet insolvenčních řízení, obstarávaných žalobkyní, by se zvýšil v rozmezí 12 – 20% (podle přehledu žalobkyně na konci roku 2014 žalobkyně vyřizovala 402 insolvenčních řízení, na konci roku 2015 655 řízení, zvýšení z 402 na 481 řízení přitom znamená zvýšení o téměř 20%, zvýšení z 655 o 79 řízení znamená nárůst o 12%.) Pro ilustraci v roce 2014 pracovala svědkyně K. J. pro žalobkyni jako jediná (při počtu spisů na počátku roku 70 na konci roku 402) a nyní pracuje u žalobkyně podle jejího tvrzení na stejné pozici 6 až 7 zaměstnanců (při počtu spisů na začátku roku 822 na konci roku 739 a zvýšené digitalizaci). Není proto pravda, že by nárůst agendy o 79 řízení byl pro žalobkyni zanedbatelný. Zvýšené náklady by přitom žalobkyni nevznikly jen za roky 2014 a 2015, protože převážná část řízení (zejména oddlužení) by skončila později než v letech 2014 či 2015. I pokud by bylo zastupování v incidenčních sporech zadáno spolupracujícím advokátům, insolvenční správce za jejich práci odpovídá, musí jim práci zadat a kontrolovat, stejně jako výsledky činnosti výpočetní techniky. Dané činnosti by byly vykonávány od roku 2014 dalších nejméně 5 let v době, kdy byla všeobecně digitalizace na významně nižší úrovni než v současnosti, což ostatně připustil xxx žalobkyně M. V., jenž uvedl, že „v té době ještě myslím nebyla ta funkce automatického vyplňování těch přihlášek“. Z těchto důvodů zvýšení agendy logicky znamená zvýšení počtu zaměstnanců, které s sebou nese i zvýšení dalších nákladů žalobkyně, např. na telefon, nájem, energie, kancelářský nábytek, výpočetní techniku o vyšší kapacitě.

- 9) Na jednání, konaném 29.6.2023, byla žalobkyně poučena podle § 118a odst.1a 3 o.s.ř. a vyzvána k doplnění tvrzení a důkazních návrhů k prokázání svých průběžných fixních nákladů a jejich jednotlivých dílčích položek s tím, že má výzvu splnit písemným podáním do 30 dnů od jednání. Žalobkyně tuto výzvu nesplnila a tvrzení stran jednotlivých dílčích položek svých nákladů na činnost insolvenčního správce nedoplnila, což nemůže ve smyslu § 119a o.s.ř. dohánět v odvolacím řízení (byť ani v rámci odvolání své jednotlivé nákladové položky jasně nevymezila). Důkazní hodnota výpovědi jednatelů žalobkyně, snažících se existenci nákladů žalobkyně víceméně bagatelizovat, je s ohledem na jejich zájem na výsledku řízení k prokázání žalobkyní průběžně vynakládaných nákladů nedostatečná a jejich výpovědi, shodně jako výpovědi slyšených svědků (zaměstnankyně a spolupracovnice žalobkyně) nejsou v tomto směru ani dostatečně určité. xxx žalobkyně M. V. nicméně připustil existenci vyšších nákladů na činnost žalobkyně, jestliže uvedl, že v prvních letech byli ve ztrátě a až v roce 2014 byli v zisku nebo se to minimálně vyrovnalo. Jedinou nákladovou položkou, kterou žalobkyně tvrdila a prokázala, je nájemné, z výpovědi slyšených osob je však nepochybné, že měla i další fixní náklady – na mzdy zaměstnanců, pojištění, softwarové vybavení), které z její strany konkretizovány a prokázány nebyly. Za situace, kdy žalobkyně nesplnila svou povinnost tvrzení a povinnost důkazní, soudu I. stupně nezbylo, než provést odečet nákladů, průběžně vynakládaných žalobkyní na dosažení zisku z činnosti insolvenčního správce, volnou úvahou za použití § 136 o.s.ř. Podpůrné využití výdajového paušálu podle § 7 odst. 7 písm. d) zákona o daních z příjmu je pro daný případ přílehavé. Důvodem zakotvení výdajového paušálu není snížení daňové zátěže daňového poplatníka, ale jeho oproštění od administrativní zátěže. Výdajový paušál je konstruován tak, aby odpovídal průměrným nákladům, vynakládaným za účelem dosažení zisku, jeho výše je pod vysokou veřejnou kontrolou a podléhá v průběhu času řadě změn odpovídajícím změnám průměrných nákladů v dané době. Stát má přitom pro stanovení výše výdajového paušálu dostatek relevantních údajů, které jsou orgánům státní správy známy z podaných daňových přiznání daňových poplatníků. Výdajový paušál je sice stanoven pro podnikání fyzických osob, není však důvodu domnívat se, že by snad právnické osobě vznikaly náklady nižší. Právnická osoba z povahy věci musí svou činnost vykonávat prostřednictvím zaměstnanců či jiných spolupracujících osob, což její náklady naopak navyšuje. Správnost úvahy soudu I. stupně o výši nákladů dokresluje i závěry ve srovnatelné věci odměny insolvenčního správce (rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 28 Co 96/2023-476) byly průběžné výdaje insolvenčního správce zjištěny v rozsahu cca 40% (v roce 2011 39,99% příjmů, v roce 2012 39,99%, v roce 2013 34,30% a v roce 2014 39,63%).

- 10) Odvolací soud proto napadený vyhovující výrok rozsudku podle §219 o.s.ř. potvrdil, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení. Předmět řízení se v jeho průběhu proměňoval nejen hodnotově, ale i věcně. Žalobkyně měla nezávisle na úvaze soudu neúspěch v částce 3 385 579,79 Kč s příslušenstvím (474 979,56 Kč, 1 973 673,09 Kč (nároky zamítnuté prvním rozhodnutím pro nedůvodnost a předčasnost) a 936 927,63 Kč (zpětvzetí žaloby) a úspěšná byla žalobkyně ohledně 3 596 377,84 Kč s příslušenstvím. Finální procesní úspěch účastníků řízení je proto v zásadě rovnocenný, čemuž nákladový výrok soudu I. stupně odpovídá. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. má procesně úspěšná žalovaná právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Tuto náhradu představuje paušální náhrada výdajů advokátem nezastoupeného účastníka řízení podle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 2 odst. 2 a. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu) ve výši 300 Kč za přípravu na jednání a účast na jednání odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 13. června 2024

JUDr. Irena Saralievová v.r.
předsedkyně senátu